

[Philip Larkin](#) és un autor encara poc conegut entre nosaltres. [Marcel Riera](#) ha escrit recentment una versió catalana d'una de les seues obres més celebrades: [High windows. Quadern de Terramar](#) i [Ucronies](#) en van parlar fa poc i Jordi Llavina n'ha publicat una [ressenya](#). També [Lula](#) ha reproduït alguns versos. El traductor comenta, al [pròleg](#), que *High windows*, el darrer llibre del poeta, són els finestrals «*que permeten albirar aquell aire blau i fondo, que és fals i no és enlloc, i que és infinit. Perquè a aquesta mena de conclusió arribava aquell homenot emprenyador per la seva agressivitat envers un munt d'aspectes de la vida contemporània i la gent en general, amanida amb un derrotisme descarnat; el poeta agosarat que evocava llocs comuns -hospitals, pubs, fires, platges- i vides ordinàries amb un to rondinaire, planer, corrosiu, però també tendre i compassiu. Però sobretot amb una veu sense parió*». En el poema següent, com s'explica a [SpokenVerse](#), Larkin ens parla de l'amor lliure, un vell concepte entre els lliurepensadors que, en els seixanta, es convertí en expressió habitual dels partidaris d'aquell moviment social que reclamava més llibertat sexual i que culminà amb l'estiu de l'amor de 1967, que és quan Larkin deixà escrit aquest poema. El poeta enveja els joves amants de la felicitat desenfrenada i lamenta que aquella revolució sexual arribara massa tard per a ell. Conclou, aleshores, que existeixen unes *high windows* que delaten les normes morals que limiten les llibertats, que son falses, no condueixen enlloc, i que no tenen final. Com ha comentat el traductor, aquest poema de Larkin potser no és el millor, però és ben representatiu de les seues dèries i del temps que li tocà viure.

When I see a couple of kids
And guess he's fucking her and she's
Taking pills or wearing a diaphragm,
I know this is paradise

Everyone old has dreamed of all their lives—
Bonds and gestures pushed to one side
Like an outdated combine harvester,
And everyone young going down the long slide

To happiness, endlessly. I wonder if
Anyone looked at me, forty years back,
And thought, «That'll be the life;
No God any more, or sweating in the dark

About hell and that, or having to hide
What you think of the priest. He
And his lot will all go down the long slide
Like free bloody birds». And immediately

Rather than words comes the thought of high windows:
The sun-comprehending glass,
And beyond it, the deep blue air, that shows

Nothing, and is nowhere, and is endless.

[Philip Larkin](#)

FINESTRALS

(Versió de Marcel Riera)

Quan veig una parella jove
i m'afiguro que ell la carda i que ella
pren la píndola o du un diafragma,
sé que això és el paradís

que els grans hem somniat tota la vida:
bandejar la beateria i qualsevol prejudici
com una màquina de segar passada de moda,
i lliscar tots els joves pel llarg precipici

cap a la felicitat, sense fi. Em pregunto si
algú em va mirar, quaranta anys enrere,
i va pensar: «Això sí que és vida!
Res de Déu, ni de suar a les fosques per la fal·lera

de l'infern i tot això, res d'haver d'amagar
tot el que penses del mossèn. Seran ells,
maleït sia, els que no pararan de baixar
pel llarg tobogan, lliures com ocells».

I a l'instant, més que paraules m'afiguro uns finestrals:
els seus vidres fulgents de la llum al zenit
i, més enllà, l'aire blau i fondo, que és fals
i no és enlloc, i que és infinit.

A continuació, la versió de [Josep M. Jaumà](#):

FINESTRALS

Quan veig una parella de xiquets
i em penso que ell la carda i ella pren

la píndola o porta un diafragma
ja sé que això és el paradís

que els vells han somniat tota la vida...
capteniments i promeses deixats
com un tractor antiquat,
i els joves, tots avall pel tobogan

de la felicitat inacabable.
Però em pregunto si fa quaranta anys
algú em mirà i pensà: Això serà viure;
ja sense Déu ni suar en la foscor

per l'infern i la resta, o amagant
el que pensaves del mossèn. Els d'ara
baixaran lliurement pel tobogan
com condemnats ocells. Però a l'instant

més que paraules veig alts finestrals
amb vidres plens de sol
i, més enllà, l'aire blau i pregon
on no hi ha res, ni és enlloc, ni té fi.